

høvede at give end i sin egen Bane, hvorimod enhver Fremmed, der kunde komme til, skulde give et virkelig Depositum som Sikkerhed, saa forekommer det mig, at Sagen stod paa et meget bedre Standpunkt. Den ærede Forslagsstiller har selv sagt, at Enhver, som tilbyder at lægge en saadan Bane, gjør det roestildfse Jernbaneselskab en Tjeneste, idet det ikke er det magtpaaliggende, at det selv ordner den Sag, men det er det ligegyldigt, hvem der ordner den, naar Sagen blot kommer istand; thi for Banen og for Selskabet er Sagen af en saa stor Interesse, selv om ikke denne Begunstigelse bliver lagt til den, Selskabet allerede har, at det maa ønske, at Banen maa komme, hvorfra den saa end kommer. Det forekommer mig, at der i denne Betragtning maade ligger et Beviis for, at det ikke kan være Selskabet imod, at Loven indeholder en almindelig Berettigelse for Regjeringen til at kunne give Concessjon til hvem den vil, og jeg har den Overbeviisning, at Concessjonen kun i Virkeligheden kan gives til det roestildfse Jernbaneselskab, naat det ikke vil have Andet ud deraf, end netop at anlægge en Bane til Helsingør, — thi ingen Anden vil kunne benytte denne Bane med samme Fordeel, som det roestildfse Jernbaneselskab kan gjøre det, idet enhver Anden, der skal anlægge og benytte en saadan Bane, vil paatage sig Byrder, som det roestildfse Selskab ikke har, saa at der fra den Side for dette Selskab ikke kan være nogen Fare for at stille Sagen saaledes i sin Almindelighed. Naar disse Poster blive rettede, troer jeg, at vi med Nøiighed kunne gaae ind paa det hele Forslag. Den Idée, som Finansministeren og Indenrigsministeren her har udtalt, at beskatte Jernbanen, forekommer mig ikke vel betænk, ligesom jeg heller ikke troer, at der er nogen sær Anledning dertil, og allerminst naar vi huske paa, at vi efter al Nøiemøghed ville faae en Indkomsskat (Hør!), thi det er den naturlige Veie at komme til at beskatte Jernbanen paa. Hvad derimod angaaer at give denne Bane Udbygning til at faae Grundstykker, som tilhøre Regjeringen, frit, saa troer jeg, at det vilde være uforsigtigt, idet Jernbanen kan blive lagt igjennem et saadant Terrain, at en meget

stor Deel af Grundstykkerne maatte overlades den frit; selve Besætningen af de Jordstykker, som blive afstaaede til Banen, har, om man vil, noget mindre paa sig og er mindre væsentlig; men man maa vel lægge Mærke til, at der her ingen Sammenligning kan finde Sted med de Jordstykker, som afdeles fra de private Veie, som nu besattes, og de Jordstykker, som afdeles til Statsveie, thi Veiene ere Statens Eiendom. Her afdeles derimod fra det besattede Areal til en ubesattat Gjenstand, som altsaa denne Jernbanevei bliver, som tilhører en privat Mand. Det er, om man vil, noget ganske Extraordinairt, og taber sin Betydning efterhaanden, som vi komme fastere til den Anerkjendelse, at Hørfornsskatten ikke kan forøges, og at enhver Statteforøgelse maa søges paa en anden Kant; den maa altsaa, som jeg troer, søges igjennem den eneste Veie, nemlig Indkomsskatten. Har altsaa Jernbaneselskabet faaet Grundene til sin Bane skattefrie, saa er der saameget mere Indkomst hos det, som man her kan beskatte paa den Maade, saa at jeg ikke troer, at det Spørgsmaal er af videre Vigtighed. Hvad det stemplede Papir angaaer, forstod jeg ikke rettere, end at Indenrigsministeren indrømmede, at Stempelpapirs Afgiften her ikke kunde træves.

Rehmann: Mellem de Ansøuelser, som den ærede sidste Tale har fremhævet, og de Ansøuelser, som den ærede Forslagsstiller har gjort gjældende, og hvortil jeg for endel slutter mig, troer jeg, at der er en overmægtige ringe Forskkel. Ogsaa jeg mener, at de Begunstigelser, hvorom der her er Tale, ere af den Natur, at de ikke ville kunne undværes, og at de, selv om jeg ikke kan opgjøre Regnestykket fuldstændigt, dog nogenlunde kunne vederlægges af de Tjenester, som Staten igjensfordrer af et saadant Jernbaneforetagende, uden Hensyn til den store Fordeel, det har for hele Landet og altsaa ogsaa derved for Regjeringen som den, der repræsenterer Statens Interesse. Jeg troer, at det vilde være et ubetimeligt Spørgsmaal, være sig her eller i en anden Landsdeel, med hvilken vi ikke directe have at gjøre, om vi skulde lægge Hindringer